

Terrence Lauerhohn

de negen cirkels

ZILVER
BRON

© 2014 Terrence Lauerhohn

© 2014 Zilverspoor

Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor

Foto omslag: Atelier Sommerland/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor

Redactie: Patrick Brannigan

Woordredactie: Daniel Warmoeskerken

Eerste druk, September 2014

ISBN 978 94 9076 778 5

NUR 334

www.123website.nl/lauerhohn

www.zilverbron.com

info@zilverbron.com

Facebook: zilverbron

Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

'Door mij gaat men binnen in de stad van pijn, door mij gaat men naar het eeuwig lijden, door mij gaat men tot de mensen die verloren zijn. Rechtvaardigheid bewoog mijn hoge Maker: ik ben het werk van de goddelijke Macht, de hoogste Wijsheid en de eerste Liefde. Al wat voor mij werd geschapen was eeuwig, en ook ik blijf eeuwig voortbestaan. Laat varen alle hoop gij die hier binnentreedt!'

'Inferno' van Dante Alighieri (1265-1325)

hoofdstuk 1

De eerste cirkel

Jack opende voorzichtig zijn ogen. Hij zag een gifgroen panorama van traag golvende gassen boven een zwartgeblakerd veld. Uitslaande vlammen verlichtten de verkoolde vlakke. Vlammen, zo ver als hij kon kijken en gelukkig niet te dicht bij hem in de buurt.

Zijn wang voelde warm en torste het gewicht van de rest van zijn hoofd. Hij draaide zich om. Krakend verpulverde het materiaal waarop hij lag. Hij zag nog meer vlammen.

‘Waar ben ik, godverdomme?’ Hij dacht aan de hel.

‘Nu, wat denk je zelf?’

Jack keek op. Een demonische gedaante met roodgloeiende oogbollen staaarde hem aan. Traag sloegen dieppaars getinte vlerken op en neer en veroorzaakten een warm briesje.

Het lichaam van het wezen was zwart. Het soort zwart waar normaal zwart vaal bij afsteekt. Blauw, de lippen. Erachter staken twee rijen blank ivoor, scherp als naalden. Het vocht dat daar vanaf droop werd door een gespleten tong weggelikt.

Een stel hoorns, die de monsterlijke kop tooiden, maakten het gedrocht anderhalve meter groter. Jack schatte het gewicht van de hoorns en vroeg zich af hoe het beest zijn schedel recht wist te houden.

De enige delen van de gruwel die de grond raakten waren de punten van zijn tenen en de staarttip. Het was het uiteinde van een gevorkte staart, die licht zwiepend het stof van de bodem op liet waaien. Verder had het wezen een

menselijk te noemen lichaamsbouw.

‘Sta op, idioot.’

Waarom klonk die stem zo hemels? Het paste niet bij dit... deze...

‘Demon,’ leek de duivel te zingen. ‘Ik ben een demon. Xahubub. Aangenaam, Jack. Hoe is het, sta je nog op?’

Jack probeerde het tafereel een plaats in zijn verstand te geven. Zijn mond werkte ieder van de drie mogelijke antwoorden die hij kon geven tegen.

‘Raap jezelf bij elkaar. Dit had je kunnen verwachten.’ Het toonbeeld van wanschepping wachtte niet meer tot hij zelf overeind kwam en tilde hem op alsof hij een veertje was. Bij zijn nek. Uit de mondholte van het smoelwerk kringelde een hete adem. Heter dan de vlammen die de omgeving teisterden, geurend naar de dood. ‘Het leven is een hoer, Jack,’ verkondigde het wezen welluidend en zette hem op de grond. ‘De dood is haar pooier. Zij die een gratis beurt dachten te krijgen komen hier terecht. In de eerste cirkel.’

Jack zag in dat de duivel de waarheid sprak en dat hij niet kon ontsnappen. Hij had verschillende keren in zijn vel geknepen. Iedere maal werd het gevolgd door pijn. ‘En wat gaat er hier met me gebeuren?’

‘Hier niet zoveel, Jack. Maar waar jij thuishoort en waar je straf op je wacht, zal heel wat meer met je gebeuren.’ De demon boog zich naar voren. Het vuige gelaat van het wezen kwam nog dichterbij en martelde Jacks reukorgaan met zwaveldamp. ‘Helaas is jouw noodlot niet zo prettig om te ervaren,’ fluisterde de duivel. ‘Dit is slechts de eerste cirkel. Zij die alleen aan zichzelf dachten worden hier gestraft. Jij, Jack... jij hebt de hoer verkracht en de wraak van haar pooier over je afgeroepen. Jou wacht de negende cirkel, die voor de grootste zondaars.’

‘Wat heb ik dan verkeerd gedaan? Hoe heb ik God kwaadgemaakt?’

Het gedrocht barstte uit in een donderende lach. ‘God? Jongen, die heeft hier niets meer mee te maken. Zijn interesse in jullie planeetje is vergaan. De Oude is allang weer

ergens anders bezig, zo'n tienduizend lichtjaar van de mens verwijderd. Wat je precies hebt uitgespookt weet ik niet en ik wil het niet weten, maar je bent hier omdat je het verdient. Ik begeleid je naar de negende cirkel. Dat is wat ik doe en in vragen heb ik geen zin.'

'Waarom herinner ik me niets?'

'Doe net als ik, Jack. Stop met vragen.'

'Hoe ben ik doodgegaan?'

'Dood? Voel je je dood?'

'Ben ik niet dood dan?'

'Zo dood als een pier. Daar, in jouw wereld.'

'Je bent dood, of je bent het niet. Ben ik werkelijk hier? Droom ik? Slaap ik? Ben ik levend?'

'Alles wat je zegt.' Xahubub glimlachte. Althans, Jack nam dat aan. Hij gaf het vragenstellen op en bekeek zijn toekomstige gids van hoorntip tot nageleind. Zelf droeg hij kleding. Had hij die aan toen hem datgene overkwam waardoor hij hier geraakt was? De duivel was naakt. Naakt en afzichtelijk. En zonder geslachtsdelen. Geen mannelijke, geen vrouwelijke. Geen ingebouwde, onbekende, of getuigend van een eventuele hermafrodiete aard.

'Discretie is niet je sterkste punt, heb ik zo het vermoeden.'

'Wat wil je? Ik heb nog nooit zoiets als jou gezien. Zelfs niet in mijn wildste nachtmerries.'

'Bedankt voor het compliment. En, omdat je zo nieuwsgierig bent... ook wij moeten ons voortplanten. Zelfs demonen ontkomen niet aan die onzin. Hoe ik het voor elkaar krijg nazaten in deze hel te zetten, gaat je niets aan. Ik vraag jou toch ook niet om je zaakje te laten zien?'

Jack hield zijn mond en schudde zijn hoofd.

'Welnu, we hebben een lange tocht voor de boeg. En er bestaat een kans dat we obstakels zullen ontmoeten. Ik wil dat je heelhuids daar aankomt waar men je verwacht.' Xahubub floot een keer schrill en riep iets naar de groene lucht boven hen dat klonk als "gzigzi".

Er kwam een nieuw en groots mysterie aangevlogen. De

gigant werd in de lucht gehouden door razendsnel op en neer wapperende vliezen, drie aan iedere zijde van een veelkleurige romp. Daaruit ontsprong een lange nek met een bol ter grootte van een voetbal op het eind. Aan weerskanten wiebelden trossen starende ogen aan draadjes. 'Gzigzi,' gilde het ding en landde op de zes stelten die zijn poten waren. Het beest ademde snuivend uit door een spleet aan de voorkant van de bol en schraapte met een van zijn klauwen over de bodem.

Jack werd door de duivel op de glibberige rug gezet.

De demon steeg op. Het blubberbeest volgde hem, te hortend en stotend naar Jacks zin. Zijn handen en billen gleden weg van de gladde huid. Hij gleed naar de zijkant en schreeuwde om hulp.

Zijn demonische gids wees van hem naar een lange steekel, daar waar de nek aan de romp bevestigd zat. Dankbaar hield Jack zich eraan vast.

Onder hen gleden de magmavelden en groene mistbanken voorbij. De vlucht ging in de richting van een vreemd bergmassief. De toppen leken de zwaartekracht te bespotten door alle mogelijke richtingen op te steken. Ze naderden een reusachtige grot. Jacks "ding" en Xahubub vlogen naar binnen. De vlucht ging langs stalagmieten en stalactieten, waarvan de kortste altijd nog honderden meters lang waren. In het midden van deze grillige kathedraal lag een vlammeende poel die de helse tempel in een vuurrood licht zette. Het plafond bleef duister en onzichtbaar. De Gzigzi, of Wapperbol, of Vliesbal - Jack had nog niet besloten hoe zijn rijdier benoemd moest worden - landde op een smalle richel.

'Stap af. Wacht niet te lang.'

Hij deed wat zijn gids hem adviseerde en stapte af. Zijn vervoer stortte zich gedwee en zwijgend in de poel van vlammen.

Geschrokken staarde Jack Xahubub aan.

'Onolongjon weet dat het moet. Hij komt er zo meteen weer uit. Dan gaat hij terug naar de vlakke, om later hier terug te komen en zichzelf opnieuw te verbranden. Zijn straf.'

'Doet het pijn?'

'Voel je de hitte? Ken je die van de bekende weg?'

Jack knikte.

'Vraag er dan niet naar,' mompelde de duivel geïrriteerd.

Ze liepen over scherpe kiezels en onbestemde drek. Af en toe viel er een klodder naar beneden die op de bodem spetterde. Wát daarboven zijn ontlasting liet vallen, daar vroeg Jack liever niet naar.

De stilte maakte plaats voor gekreun. Een geur van zweet en seks bezwangerde de atmosfeer. Het duister gaf een meute naakte gestalten vrij. Velen lagen. Anderen zweefden daarboven. Zuchtend en steunend probeerden ze elkaar te bevredigen. Maar iets dwong hen tot onthouding. Tastende vingers kregen geen vat op de wellustig kronkelende lichamen onder hen.

Jack wurmde zich langs de krioelende lijven.

'Zij stelden hun lusten boven al het andere,' legde Xahubub uit, terwijl hem weeklagend om genade werd gevraagd. Hij antwoordde hen met een ijzige blik.

Een van de schimmen trok Jacks aandacht. Het was een mannelijk persoon, iets verwijderd van de massa, omringd door vrouwelijke schoonheden. De man reikte naar hen en naar een rij met flessen op een mahoniehouten barretje. Met iedere stap die hij dichterbij zijn doel kwam, zetten de vrouwen een net zo grote stap terug en gleeed de bar mee met het groepje. Radeloos klauwde de man door de lucht naar het onbereikbare.

'Michael?' Jack liep op hem af en trok aan een jaspand. 'Michael? Man, hoe kom jij hier terecht?'

Michael keek hem aan en huilde. 'Klote, Jack. Ze willen niet naar me toe komen.' Opnieuw strekte Michael zijn armen uit naar de vrouwen en de drankflessen. 'Pak er eentje voor me vast, wil je? En twee flessen. Ik geef je er één, en die.' Hij wees naar de minst knappe vrouw. Ze had een blik in de ogen waar iedere man bij weg zou smelten, en lonkte met haar stevige borsten en een hemelse glimlach naar Michael.

'Laat hem.' Xahubub was achter hem gaan staan. 'Dit is

zijn cirkel. Ze zien je niet staan. De whisky smaakt nergens naar.'

'Jack. Help me. Pak die griet voor me. Alsjeblieft?' Michael rukte aan zijn beide schouders. 'Een fles? Al zit er een bodempje in. Geef me een fles.'

De smekende blik, die hij nooit eerder had gezien in de ogen van zijn bot aangelegde en vooral door machismo voortgedreven vriend, maakte hem murw. Hij pakte een fles van de bar en wilde die aan zijn maat geven. Xahubub hield hem niet tegen.

Michael greep ernaar. Hij schreeuwde en viel op zijn knieën toen de fles bij de eerste aanraking verdampte.

Jack keek van zijn vriend naar zijn lege handen.

De demon pakte hem bij zijn rechterarm en sleurde hem mee. 'Kom, we gaan verder.'

'Jack...'. Zijn getergde vriend vouwde zijn handen samen. 'Help een ouwe makker, wil je?'

'Het ga je goed, Michael.' Jack trok zijn schouders op. 'Sorry.' De martelingen die de wellustigen en Michael doorstonden, beangstigden hem. Meer dan het lot van Onolongjon. Dit was de eerste cirkel. Hoeveel erger zou die negende zijn? Zou de laatste cirkel ook de ergste pijnigingen bevatten? 'Waarom negen cirkels?' vroeg hij aan de stevig doorstappende duivel.

'Ga je weer vragen stellen?'

'Alleen deze.'

'De hel telt negen cirkels voor jullie soort.'

'Onze soort?'

Xahubub draaide zijn zwarte gelaat naar hem toe. 'De gestorvenen die voorheen leefden en bezielde zijn. Waarom denk je dat Onolongjon hier is? De hel kent geen discriminatie, Jack. Iedereen en alles wat tot Gods schepping hoort, legt hier verantwoording af voor hun daden.' De demon begon sneller te lopen.

'Enne...'. Hij slikte zijn laatste vraag in. De martelingen in de negende cirkel gingen niet door, als het aan hem lag. Waar en hoe was de hel te verlaten? Had de hel een uitgang?

En was Xahubub een oplettend wezen? Jack besloot te ontsnappen. Hij week af van de route en liep een andere kant op. De duivel stond stil en volgde hem niet.

‘Ik ben niet van plan te blijven, Xahubub,’ riep hij.

‘Doe wat je niet laten kunt,’ pareerde de demon op rustige toon en zuchtte een muzikale klank.

‘Ik ga écht weg hier, hé. Ik bedoel, wat kan me nu overkomen dat erger is dan wat me in de negende cirkel wacht?’ riep Jack weer, iets harder door de toegenomen afstand tussen hem en de duivel.

‘Ga vooral je gang,’ was het stoïcijnse antwoord.

‘Doe ik!’ Hij keerde Xahubub zijn rug toe en wandelde steeds sneller naar de uitgang van de grot. De demon bleef waar hij was. De massa krioelende lichamen week voor Jack uiteen. Michael was geobsedeerd bezig met zijn pogingen en lette niet op voorbijgangers. Jack liet de poel van vuur achter zich. Hij keek om zich heen. Niets. Geen bedreigingen. Eventuele bewakers bleven weg. Er was geen Lucifer die hem tegenhield. De opening van de grot lag op enkele meters afstand. Voor zijn voeten kwakte er iets op de vloer. Een stap verder. Een tweede klodder, naast hem. Hij nam een volgende stap. Een derde lading smurrie viel. Op zijn kruin. Hij veegde de troep weg en liep door. Het jeukte op zijn hoofd en hij krabde. En trok een streng haar uit zijn hardos! Van heel ver weg hoorde hij Xahubub roepen: ‘Gaat het nog, Jack? Heb je de uitgang al gevonden?’

De paniek sloeg toe terwijl de plukken haar op de grond vielen. Sommigen zaten nog vast aan zijn hoofdskind. Op eens zag hij alles vanuit een nieuw gezichtspunt. De omgeving was misvormd. Scheef, schuin. Aan één kant. De andere kant was recht. Hij wreef in het oog dat verkeerd zag. Zijn oog viel uit de kas, op de smerige grond.

‘Ben je er al?’ De demon zweefde boven hem, lachend van uitgelaten pret.

Jack wilde smeken. Hij brabbelde onverstaanbaar en spugde tanden uit. Er kwamen stukjes van zijn lippen mee.

‘Wil je dat ik je help?’

'Ja,' kreeg hij nog uitgesproken.

'Ga je vanaf nu zonder morren mee?'

Jack knikte voorzichtig.

'Weet je het zeker? Al zie je er iets anders uit, ik vind het niet slecht staan.'

'Ja, ja, ja, ja...'. De vierde ja kreeg hij niet helder zijn strot uit.

'Ik vond je eerst lelijk, Jack.'

Kermend van de pijn viel hij op zijn knieën, greep naar Xahububs geklauwde voeten en stamelde: 'Wodwerdowwe, klodedewon. Helw we dou.'

Xahubub streek over zijn hoofd. Er kriebelde iets. Op zijn handen groeide verse huid aan. Het ogenblik daarop ging het spreken hem makkelijker af. 'Bedankt,' zei hij getemd tegen zijn gids.

De duivel stopte het verloren oog terug in de oogkas en aaide een laatste keer over zijn rechterwang. 'Dit doe ik één keer. Onthoud dat.' Daarna keek hij hem teleurgesteld aan, keerde zich om en liep de grot weer in.

Jack strompelde verslagen achter het monster aan en bestaste zijn gezicht. Alles wat hem zo knap en jeugdig maakte, scheen er weer te zijn. Hoopte hij.

De twijfel over zijn uiterlijk was niet geheel verdwenen toen ze een nieuwe zaal bereikten. Ze sopten door een plas oranje vloeistof. Het plafond van de hal leek van chocolade en werd gedragen door zuurstokgekleurde pilarenrijen. Jack likte een vinger nat, wreef over een van de zuilen en stopte de vinger in zijn mond. Zuurstok.

'Loop door.' Xahubub gaf hem een duw om hem aan te sporen. Voor het eerst lag er een benepen gezichtsuitdrukking op het duivelse gelaat. Nerveuze trekjes rimpelden de zwarte huid.

'Flieperdepieperdepieperdepoep.' Ze werden benaderd door een uit het niets verschenen en vrolijk huppelende clown. Flappend op zijn reusachtige schoenen bleef de zot voor hen staan dansen. 'Heb je iemand voor me meegenomen?'

men, Xahubub?' De paars omrande varkens oogjes priemden langs de rode bolneus.

'Doorlopen, Jack. Niet luisteren,' fluisterde de demon.

'Is dat voor mij, duiveltje?' De clown grauwde.

'Deze moet naar de negende, Gustav.'

Hoe het gebeurde zag Jack niet. In elk geval groeide de potsenmaker, tot ver boven zijn hoofd en dat van Xahubub uit. 'Moet ik honger blijven lijden? Ik ben die zuurstokken beu, duivel!'

'Klagen doe je bij de grote baas,' antwoordde de demon.

De clown raakte nu het hoge dak met zijn wollige, groene pruik. Zijn witgehandschoende handen kregen metalen haken aan de uiteinden. Hij haalde ermee uit naar Xahubub. Die stapte net op tijd opzij. 'Geef me dat mens,' snauwde Gustav.

'Nee!'

Jack zag het forse demonenlijf voor zijn schriële lichaam schuiven.

'Gustav, deze hoort in de negende,' zei de duivel terwijl hij zijn armen beschermend uitstak. 'Lucifer stuurt vast wel anderen naar je toe.'

'Geef mij dat mens!'

'Nee!'

De twee stonden onwrikbaar tegenover elkaar, waarbij de een op de ander neerkeek. 'Geef me de mens, Xahubub,' siste de clown.

'Nee,' siste Xahubub terug en liet zijn tanden zien.

'Oké. Loop dan maar door.' De zot stak een hand uitnodigend voor zich uit en wees naar de andere kant van de zaal.

'Nee,' murmelde de demon.

'Ik doe hem niets. Loop maar door.'

Jack nam een stap in de aangewezen richting. Xahubub hield hem tegen. 'Gustav, houd op. Morgen heb ik iets voor je bij me.'

Het heen en weer staren hervatte zich enkele momenten. De clown smolt tot een normale lengte. 'Omdat je er een van Lucifer bent, duivel. Morgen. Een dikke. Liefst eentje

van Plenius.'

'Ik hoop het voor je, Gustav.'

'Ik hoop het voor jou, hoorndrager. Wat je ook bij je hebt morgen, ik vreet het op. Lucifer kan hoog en laag springen, vlammen spuwen, vloeken. Zijn toorn interesseert me niet langer.'

Jack kreeg een duw van Xahubub, die gromde dat hij moest doorlopen. De demon schuifelde met hem mee en bleef een rotsvaste hindernis tussen hem en de clown.

Gustav keek bedremmeld. Zijn mondhoeken zakten omhoog. Hij roerde met een van zijn flapschoenen door de oranje poel. Zijn geverfde ponem vertrok tot een grimas.

'Rennen, Jack.' Xahubub bleef waar hij stond. De clown nam een onhandige aanloop. Jack rende dezelfde richting op. Hij hoorde een smak, een schreeuw, grauwen en snerpend hoorn over metaal. Plots verloor een van zijn voeten de grip op de natte en gladde vloer. Buikschuivend roetsjte hij enkele meters door en knalde met zijn hoofd tegen een pilaar. Het licht ging uit.

'Mensje, word eens wakker.'

Hij keek en zag twee zwarte knoppen en een bruine snuit daaronder, die hem afsnuffelde. Een stompe poot porde hem. Het lichaamsdeel maakte deel uit van een teddybeer wiens pluizige vel zijn beste tijd wel had gehad. 'Kom. Ik weet waar Gustav je niet kan vinden. Dan kan Beertje met je spelen.'

Verderop gromden en snauwden de twee vechtersbazen nog altijd. 'Mensje, laten we opschieten.' De uit zijn kluiten gegroeide teddybeer trok hem overeind.

Xahubub mepte de clown naar de andere kant van de zaal. 'Gustav, ik heb genoeg van je gedrag. Beertje! Laat die man gaan!'

Beertje gniffelde en zocht naar iets achter de pilaar.

Jack zag de ogen van de demon met een fel groen schijnsel stralen. Zijn lichaam gloeide rood op. Er kringelden sliertjes rook vanaf.

‘Beertje, dit is de laatste waarschuwing,’ schreeuwde Xahubub. Gustav lag huilend in een hoekje.

Jack voelde een prik in zijn nek en iets nats. De teddybeer hield een lang mes tussen beide pootjes geklemd.

‘Beertje!’ Xahubub vloog op de levende knuffel af en rits-te de naad tussen nek en hoofd los. Een dot pluizig materiaal bleef aan zijn klauw hangen.

Beertje, hoofdloos, liet het mes vallen, nam zijn kop op en waggelde weg.

Xahubub stapte op de pruilende Gustav af en gaf hem een ongenadige trap na. ‘Ik ben jullie tweeën meer dan zat.’ De clown kromp tot kaboutergrootte. ‘Het wordt tijd voor een lesje, achterlijke nar,’ grauwde de duivel. Gustav beefde over heel zijn potsierlijk geklede lijf.

‘Mijn excuses, Jack,’ mompelde Xahubub. ‘Soms kan ik nogal angstaanjagend worden, als ik pissig ben. Ik ben er niet trots op. En Gustav haalt te vaak het bloed onder mijn nagels vandaan.’ De duivel haalde zijn schouders op. Terwijl zijn boosaardige blik op de treurende clown bleef rusten, wees hij naar een opening in de muur. ‘We moeten daar doorheen. Ga alvast voor. Ik kom je achterna.’

Jack aarzelde geen moment en liet zijn gids alleen achter met de clown. Hij kwam terecht in een spleet, gevormd door rotsmassa’s aan weerskanten. De hemel van de hel was een streep, met de kleur van turkoois. Die kleur werd veroorzaakt door het hemellichaam dat slechts luttele kilometers hoog aan het firmament hing, recht boven hen. In de blauw vlamme sfeer dreef een zwarte oogbol, met in het midden een rode punt die hem en de duivel aanstaarde.

‘We moeten naar Lubricante.’ Xahubub, afgekoeld en zwart, wrong zich door de spleet. Zijn blauwe lippen glinsterden door rood vocht dat er vanaf droop. Jack vroeg nergens naar.

‘Als Cresus stopt met spioneren voor Lucifer kunnen we beter binnen de stadsmuren blijven.’ De duivel wees naar de starende globe. ‘Wanneer hij rust, ontwaakt er van alles. Dingen die ouder zijn dan de hel. Dingen die we niet tegen

willen komen.'

Jack probeerde aan iets anders te denken dan aan de verborgen gruwelen waar Xahubub op doelde. 'Wat doen die mafkezen daar eigenlijk?'

'Gustav en Beertje?'

'Het leek me een beetje zoetjes allemaal, voor de hel.'

'Kinderen begaan ook zonden, Jack. Helaas voor Gustav stukken minder dan volwassenen. De clown heeft last van verlatingsangst. Hij eet zijn eenzaamheid weg.'

'En Beertje dan?'

Xahubub glimlachte. 'Die twee haten elkaar. Beertje is een psychopaat. Lucifer vond dat ze hier wel pasten en heeft ze tot elkaar veroordeeld. Eigenlijk horen ze daar thuis waar ik jou naartoe breng. Ze hebben geluk.' De demon keerde zich een ogenblik in gedachten af. 'Ze beseffen dat niet, Jack. Hoeveel geluk ze hebben.'

Of de duivel het expres zo benadrukte was aan zijn lichaamstaal en toon niet te horen. Jack huiverde. De angst om weg te rotten verminderde. Opnieuw dacht hij aan ontsnappen. Maar de weg die voor hem lag bood geen kans op een geslaagde poging. Tegen zijn zin zette hij de tocht voort.

'Dat is niet de juiste weg, Jack.'

Meesmuilend draaide hij zich om naar Xahubub. 'Wat dan? Omhoog?'

'Ook niet.'

'Omlaag?' Het grinniken werd een honend lachen.

'Dit is de hel, Jack. Dieper dan dit gaat niet.'

Hij keek nog eens naar boven, naar de grond, naar de harde steen aan zijn beide kanten en liep verder.

Het moment daarop beukte Xahubub zijn machtige lichaam tussen hem en de doorgang. De demon staarde hem aan, twee vuisten op de bodem stampend. Zijn pupillen kleurden van rood naar groen. Het zwarte vel verbrokkelde waar het onderhuidse magma opgloeide. 'Ik heb geen tijd voor die verdomde koppigheid!'

Jack werd opgepakt en tegen de rotswand aangesmeten. Hij veerde terug, tegen de andere kant. En stuitte weer.

Steeds sneller. Alles werd een waas. Xahubub stuitte met hem mee. Het pingpongen tussen de twee muren was pijnloos, misselijkmakend, en voorbij voor hij er erg in had.

Weg waren de rotsen. Jack koproldde enkele keren over een stoffige ondergrond. De demon stond naast hem en flapte met zijn paarse vleugels om het gruis ervan af te kloppen. Jack kwam snel overeind.

Het uitzicht vanaf de plaats van aankomst was een wonderschone vertekening van de natuur. Honderden meters onder hen, op een vlakte van glas, staken kristallen stekels uit bolvormige heuvels. In hun midden rezen vreemde torens omhoog rond een gouden kalf. Het glanzende standbeeld hulde de hoogbouw eromheen in een waas van groen, weerkaatst licht.

‘Lubricante.’ Xahubub was gekalmeerd. ‘We moeten wel. Als onbescheidenheid een van de ontsieringen van je karakter is, adviseer ik je die te onderdrukken. Wees zo bescheiden als mogelijk is in Lubricante, Jack. Verlies me daar niet uit het oog.’

Jack beloofde het. De hel verraste hem opnieuw. Een stad? Zouden er nog meer steden zijn? Was de hel een beschaafd oord, met een beschaafde samenleving? En orde? Geen chaos, zoals men dacht? ‘Ik dacht dat de hel geen schoonheid kent. Alleen nachtmerries.’

‘Een nachtmerrie. Beter is Lubricante niet te omschrijven. Haar schoonheid is illusie, Jack. Dat is wat hier de werkelijkheid maakt. Illusie. Nogmaals, wijk niet van mijn zijde.’

Lubricante was bevolkt met vreemde kostgangers en mensen. Glazen straatstenen weerspiegelden de stad en alle inwoners die zich erop begaven. Jack wankelde door het duizelende effect van de spiegelingen.

De stedelingen zagen er haveloos uit. Hun ongewassen smoelen en de bijna zichtbare stank die om hen heen hing, was in overeenstemming met de humeurige uitdrukkingen waarmee Xahubub aangekeken werd. Jack probeerde zo dicht mogelijk bij de demon in de buurt te blijven. Eventjes

voelde hij de neiging zijn rechterhand in die van zijn gids te leggen.

Er botste een zesarmige voorbijganger tegen hem op. 'Mijn excuses, geachte heer. Uw prachtige verschijning verblindde mij.' De verkrampde gelaatstreken en vier lippen van de chagrijn wrongen zich tot een brede glimlach. Het wezen raakte zijn kleding aan en voelde aan de stof. Jack trok de tentakel los.

'Mijn heer. Ik wilde u enkel complimenteren,' verontschuldigde de burger zichzelf.

'Bedankt,' antwoordde Jack en stapte iets dichters naast Xahubub verder.

'Pas op, Jack. Zeg niets terug.' De duivel trilde van de spanning en oplettendheid terwijl hij zo kwaad mogelijk de Lubricantiër van hen wegkeek.

Ze wandelden over een brede promenade die in een rechte lijn naar het immense gouden kalf voerde. 'Als we eenmaal voorbij de afgod zijn, kunnen we de stad uit. Morgen,' meldde de duivel. 'Eerst zullen we ergens een plaats moeten vinden waar we op een nieuwe dag kunnen wachten.'

Jack tuurde naar boven, waarvandaan Cresus onverminderd zijn daglicht bleef neerstrooien.

'Het duurt niet lang meer, Jack, voordat het onding een andere cirkel zal gaan bekijken.' Xahubub wees naar een uithangbord waar een pijl in was uitgesneden. 'We kunnen hier naar binnen.' Alle ramen stonden wijd open. Er zaten weinig wezens en mensen aan de paar tafeltjes die bij de vensterbanken stonden. Ze staarden voor zich uit en zwegen. Het ontbreken van maaltijdgeuren en het geroezemoes van etende klanten gaf aan dat het gebouw geen restaurant kon zijn. Jacks verwondering kreeg een nieuwe laag, toen hij zich bedacht dat niets in zijn lichaam rust of voedsel eiste. Hij voelde zich energiek, gevuld. Zelfs dorst, die na de lange wandeling naar de stad en door de verhitte omgeving toch een tol moest eisen, deed dat niet. Laat staan een overvolle blaas, of trekkende darmen door het uitstellen van die andere behoefte.

Cresus trok een snellere baan door de lucht, naar en over de horizon. Het turkoois in de hemel verkleurde tot een duister bruin. Sterrenloos, maanloos.

'Ik blijf liever niet op straat staan wachten tot Cresus zijn rondje heeft afgemaakt.' De stem van zijn gids klonk zachter doordat de demon niet op hem wachtte en reeds half in de deuropening stond. Hij volgde hem haastig.

Xahubub koos een tafeltje met twee stoelen in het donkerste hoekje van de uitspanning. De vier poten van de stoel waar de duivel in plaatsnam kraakten. Jack ging tegenover hem zitten.

Zijn begeleider sloot zijn ogen. Niemand sprak, niemand dronk. Er klonk geen gelach en er werden geen discussies gevoerd die alles verlevendigden.

Jack schoof ongemakkelijk heen en weer op zijn stoel en tuurde naar buiten, waar het een stuk drukker was. Niemand scheen de zorgen van Xahubub te delen. Kristallen straatlantaarns legden hun gouden schijnsel over het glas van de straat. Bevuilde mensen met vodden om hun lijven, en abstractere verschijningen liepen langs, vriendelijke gesprekken met elkaar voerend. De een was nog viezer dan de ander. Toch prezen ze elkaar en was elk beantwoord gebaar zelfs vriendelijker. Wat er gezegd werd kon hij niet verstaan. De glimlach op het menselijke gelaat van een van de have-loos aangeklede voorbijgangers zei genoeg. Die vriendelijkheid raakte Jack. Lubricante, hoewel een stad van tegenstellingen, leek hem niettemin een heel aardig oord.

Het bemoedigende sfeertje gaf hem hoop een eigen plekje in de hel te vinden, waar geen straf op hem wachtte. Hier. Een onderduikadres. Opnieuw werd zijn afkeer voor de negende cirkel opgerakeld. Door positievere gedachten.

Er kwam een creatuur binnengelopen dat aan een lichtknop draaide. Drie hangende lampen gloeiden op. Jack besloot meer kennis te vergaren over Lubricante. Vooral of er woningen beschikbaar waren en in hoeverre de stad hem onzichtbaar en onvindbaar voor Xahubub kon houden. Hij kwam overeind en liep naar het kwalachtige personeelslid

toe.

‘Blijf zitten,’ zong Xahubub en opende één oog half. ‘Er is niets van je gading in deze stad. De saaiheid in dit verblijf zal ons beschermen. Het geslijm is in dit lokaal verboden.’

‘Mag ik me niet een heel klein beetje vermaken? Kan er niet eens een drankje vanaf?’

‘Je hebt geen dorst, Jack.’

‘Om de tijd te verdrijven, Xahubub. Wij mensen moeten iets omhanden hebben. Het is een gewoonte. Ik neem aan dat er nergens sigaretten te koop zijn.’

‘Als je het lekker vindt wat ze hier schenken, vraag je maar om een glas. Ze zullen het je geven.’ De demon wees naar het kwalwezen. ‘Neem het aan en loop weg. Niet reageren op opmerkingen. Soms wil men van de gestelde regels afwijken. Zelfs hier binnen.’ De duivel sloot zijn oog weer.

Jack stond op en bestelde zijn drankje.

Het wezen vertrok en kwam terug met twee volle glazen op een dienblad. Eén versnapering was helder en het andere glas was gevuld met een troebele vloeistof. Hij kreeg de ondoorzichtige drank. De smaak kwam overeen met het uiterlijk van het drankje. Niet vies genoeg om terug te geven en niet lekker genoeg om in een paar slokken op te drinken. De kwal bleef hem staan aankijken. ‘Heb ik iets van je aan?’ vroeg hij toen hij zich er ongemakkelijk bij ging voelen.

‘Was dat maar zo, edele heer. Wat doet een modieus ingesteld persoon als u in helsnaam hier? Ik was bijna al van mening dat de uitverkorene was gearriveerd. Zo erg ben ik van uw uiterlijk onder de indruk. U hoort op straat. U hoort Lubricante te verhelderen met uw verheerlijkende bestaan. Wat houdt u binnen?’

‘Dat daar op die stoel,’ verzuchtte hij.

Het weeïge hoofd van de bediende keek een seconde lang naar Xahubub. ‘U mag Lubricante uw aanwezigheid niet onthouden. Het kalf, mijn beste heer. Daar zult u vertier vinden. De kwaliteit ervan heeft u nergens eerder meegeemaakt, kan ik u beloven. Dat is wat de stad overeind houdt.’

‘En mijn metgezel?’

‘Geef hem dit,’ zei het wezen en overhandigde hem het tweede glas.

Jack keek hem vragend aan.

‘Ik zag u zitten. Hoe u uzelf verveelde. Ik had reeds het idee dat u gedwongen werd binnen te blijven.’

‘Wat doet dit drankje?’

‘Demonenbuikpijn, mijnheer.’

‘Hij houdt er niets aan over?’ Jack verbaasde zichzelf met zijn eigen opmerking. Die kwam echter uit zijn hart, als het dat was dat in zijn borstkas klopte. Wat Xahubub moest doen was niet de keuze van de duivel zelf. En al bleef het raar om een demon te mogen: hij moest bekennen dat het daar de afgelopen uren steeds meer op begon te lijken.

‘Een klein beetje extra helse pijnen, niet meer, uwe edele.’

Jack nam het drankje snel aan voordat de demon merkte dat het gesprek lang duurde en wandelde terug naar het tafeltje. Met een bonk zette hij Xahububs drankje voor hem neer. ‘Mensen drinken niet graag alleen. Dat hoort bij diezelfde traditie, Xahubub.’

‘Als ik met je meedrink, houd je dan je mond eindelijk?’ De duivel hield zijn ogen gesloten. ‘Ik denk na. Ik denk graag na. Dat gezwets van jou helpt er niet bij.’

Jack kon het niet laten. ‘Waar moet jij nou over nadenken?’

‘Mijn zijn, Jack. Is het werkelijk, of is het bedacht? Ik weet dat ik niet door God ben geschapen. Besta ik dan, of niet?’

‘Ik zie je toch? Ik kan je aanraken en horen.’

‘Dat zijn slechts empirische ondervindingen, geen onomstotelijk bewijs voor het bestaan. Besef je dat jij *niet* bestaat, al voel je dat het wel zo is?’

‘Drink, Xahubub. Ik kan je niet volgen en heb er geen zin in ook.’ *Misschien dat je na het drinken anders over dat empirische gaat denken, dacht hij. Ik besta zeker wel, domme duivel.*

Dat het hellewezen meer zekerheid kreeg over zijn bestaan, duurde niet lang. Buikpijn bij een demon is geen leuk gezicht. Het stelde hem zo te zien effectief buiten werking.

Jack glimlachte en kwam overeind uit zijn stoel.

De hartelijke verwelkoming door iedereen die zich op straat bevond, verbreedde zijn glimlach. Hij kreeg schouderklopjes. Hij ontving dankbare, bewonderende blikken, verlegen makende beleefdheid. Hij werd een centrum van verering. De bewoners waren voorzichtig en drongen zich niet te veel aan hem op. Daarom bleven hun toenaderingen prettig. En de Lubricantiërs waren behulpzaam. Zelfs voordat hij iemand aan wilde klampen om de weg naar het vertier bij het gouden kalf te vragen, nam men hem al bij de arm.

Een blob, iets dat leek op gelei, stelde zichzelf voor: 'Aangenaam, heer. Ik ben Ni-ogat. Laat mij u naar het vermaak brengen waar u naar op zoek bent.' Andere omstanders knikten goedkeurend.

'Ik ben u zeer erkentelijk, mijnheer Ni-ogat,' antwoordde Jack en tuurde naar de ingang van de uitspanning. Xahububs gekreun drong naar buiten. 'Kunnen we nu gaan? Mijn begeleider, snapt u...?'

De drilpudding opende zijn tandeloze mond en brabbelde een iets te vloeiend ja.

Jack veegde de smurrie van zijn gezicht terwijl Puddinkje naast hem meeliiep aan het hoofd van een stoet enthousiaste wezens. De complimenten raakten niet uitgeput. Hoeveel soorten ervan ook bestonden: Jack kreeg ze allemaal.

De massa en hij bereikten de voet van het standbeeld. Brede treden van een trap leidden naar de top van het fundament.

Hij kreeg een duwtje in de rug. 'Daarboven, uwe sierlijkheid. De hogepriester zal u over alles informeren.'

'Nou, laten we dan maar gaan.' Jack offereerde met zijn rechterarm een vrije baan aan Ni-ogat.

Het creatuur keek sip. 'Ik mag niet, edele heer. Mijn uiterlijke pracht is niet gunstig genoeg. Men bevindt mij te lelijk voor daarboven.'

Daar moest Jack hem gelijk in geven. Het ding was spuuglelijk. En als Ni-ogat het was, dan met hem alle andere inwoners. Dat was dus de reden van de lege trap naar boven. Alles

was voor hem, alleen voor hem. Hij liet even merken dat hij met de achterblijvers te doen had door Ni-ogat verontschuldigend aan te kijken. Vervolgens nam hij de eerste stap.

De menigte juichte nadat hij de eerste twee treden had genomen.

De derde tree lag onder hem. Het joelen en juichen spoorde hem aan. Jack draaide zich om en stak zijn beide armen triomfantelijk in de lucht. Hij rende de trap op. Eindelijk kwam hij boven aan, buiten adem en tegelijk verkwikt door de aanmoedigingen die hem begeleid hadden.

‘U bent gearriveerd.’

De hemelse glimlach op de lippen van de hogepriester straalde hem toe. Het was een naakte, menselijke man. Jong, wonderschoon. Jack moest bekennen dat hij magertjes afstak bij deze Adonis. ‘Zeg,’ fluisterde hij de schone jongeling toe. ‘Ik ben hier met een duivel. Hij moet me gidsen. Voor mij is het echter belangrijker dat ik hier kan blijven. In jullie stad. Is dat mogelijk?’

De man giechelde en scheen ontzettend blij te zijn om een antwoord te mogen geven op die vraag: ‘Uw burgerschap is bijna een feit, heer. We kennen uw omstandigheid. Die demon is vaker door onze stad getrokken. U bent de eerste die we uit zijn Satansklauwen kunnen redden.’ Hij grinnikte. ‘Wanneer u onze fijne tradities hebt leren kennen, is de stad uw woonplaats. Nu, ik moet u vragen even doodstil te blijven staan. U zult vermaald worden.’

Vermaakt, bedoel je, dacht Jack. Hij verbeterde de zenuwachtige priester niet.

Iets wierp een schaduw over hem heen. Boven zijn hoofd verdween Cresus’ eerste schampere licht. Een van de stralen werd opgevangen door iets dat schitterde. Hij keek op. Het kalf had zijn enorme kop laten zakken. En opende de bek. Gouden tanden beten zich vast in de schouderstukken van zijn jasje en hieven hem omhoog. Het kalf gooide zijn kop naar achteren.

Jack vloog en landde tussen de zich reeds sluitende rijen van het gebit. Toen werd het donker en besepte hij wat er

gebeurd was. Hij begon te schreeuwen.

Het kalf begon te malen. Eerst ging zijn rechterarm, daarna zijn rechterbeen. Het rijten was afschuwelijk. Hij voelde hoe ieder spiertje werd losgerukt. De botten in zijn lijf kraakten. Martelende pijnen scheurden zijn geest aan stukken. Hij huilde en riep om Xahubub. Hak. Daar ging zijn hoofd. Als hoofd reisde hij verder, de slokdarm in... een tunnel in. Borrelende geluiden. De adem werd hem ontnomen door vochtigheid die hem verstikte.

En hupsakee, terug naar boven. Opnieuw zag hij de malende tanden. Nu had hij één oog. Dat was wat hij was. De rest was ergens anders naartoe. Hij zag alles en voelde alles. Na een wanstaltige tocht door de ingewanden van het gouden kalf, zag hij licht. Het kwam dichterbij. De duisternis die hem omringde, verdween.

Hij viel.

De gore drab die met hem mee uit de aars van het kalf stroomde, slikte hij in. Zijn keel. Zijn schouders. Zijn hoofd werd ondersteund door zijn nek. Overgoten met koeienvlaai zat hij op zijn knieën. *Wie was hij? Wat deed hij hier? Wie, wat, waarom?*

Het daagde langzaam, de plaats waar hij was en wie hij was. *De hel. Jack. Jack in de hel.* Het *waarom* bleef weg.

Hij voelde aan zichzelf met een arm. Die arm raakte een andere arm. Alles daar tussenin was in orde, en gekleed in zijn eigen kleding.

Hij gilte, eerst nog met de stront die tussen zijn lippen door over zijn kin droop: 'Xahubub!'

De inwoners waren verdwenen, of stonden aan de andere kant van het standbeeld. Hier was in ieder geval niemand. Jack strompelde overeind en veegde de ergste klonten poep van zijn lijf.

Walmend van de drek die aan zijn kleding kleefde, keerde hij uitermate beschaamd terug naar de uitspanning. Zijn smerigheid was zo erg dat niemand de moeite meer nam om hem te complimenteren.

Xahubub was redelijk hersteld en zag hem aankomen. 'Verdiende loon, ondankbare hond,' grauwde de duivel hem toe. Zijn stem had zijn helderheid nog niet geheel terug. Het groen in de ogen en het branden van zijn lichaam bleef echter afwezig.

Jack antwoordde niet. Hij wilde schoon zijn en vergeten hoe het voelde om vermaald te worden, vier magen door te reizen, herkauwd te worden, verteerd te worden en wat daarna gebeurde.

Op dreigende toon riep Xahubub de kwal bij zich. 'Zorg ervoor dat dit stuk vuilnis gereinigd wordt. Gebruik al je zuignappen en borstelige voeten. Ik wil straks geen spoortje van die strontlucht ruiken.'

Jack spartelde niet tegen. Daar was hem het lef voor vergaan.

Dat zuignappen en borstelige voeten niet aangenaam schrobben was minder erg dan een pilaar van stank te blijven. Jack bedankte de verraderlijke drankjesbrenger zelfs voor de schoonmaakbeurt. Het gedrocht zei niets terug en reikte hem zijn vochtige kleding aan. Een vod om zich af te drogen kreeg hij niet. Het kwijl dat het pak en zijn lichaam bedekte rook tenminste nergens naar.

Toen hij zich weer bij Xahubub voegde, haalde die tevreden zijn neus op. 'Man, ik zal je zeggen dat ik kwaad was. Jack, wat was ik kwaad. Daarna wist ik waarom je het had gedaan. Waar je naartoe ging. En weg was mijn boosheid.' De duivel begon te schaterlachen en wreef meteen over zijn donkergekleurde buik. 'Oei. Ik moet niet zo hard lachen. Anders word ik waarschijnlijk alsnog boos.' De lachbui ebde weg. 'Vooruit. We stappen op. Cresus schijnt licht genoeg. Je weet nu waarom je beter bij mij kunt blijven. Je ontkomt niet aan de negende.'

'Ik ontkom niet aan de negende, Xahubub. Nee, ik laat je niet meer alleen.'

'Het is geen bevel, Jack.'

'Ik begrijp het, Xahubub.' Hij pinkte een traantje weg.